

Sygn. akt X Ga 166/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

Przewodniczący Sędzia SO Lesław Zieliński

Sędzia SO Iwona Wańczura

Sędzia SO Barbara Przybyła (spr.)

Protokolant Anna Rogal

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2014 roku w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w K.

przeciwko K. M., C. M.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 26 lutego 2014 roku

sygn. akt VII GC 1956/13

1. oddała apelację;
2. zasądza od powódki solidarnie na rzecz pozwanych kwotę 300,00 (trzysta 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu odwoławczym.

SSO Barbara Przybyła SSO Lesław Zieliński SSO Iwona Wańczura

Sygn. akt X Ga 166/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2014r. Sąd Rejonowy w Gliwicach w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w K. przeciwko K. M. i C. M. oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 634,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Roszczenie objęte pozwem obejmowało szkodę jaką poniósł powód na skutek zgłoszenia do odbioru, w dniu 17 sierpnia 2011r. przez pozwanych instalacji elektrycznej, a zatem po terminie wskazanym w umowie o przyłączenie. Zgodnie z tą umową pozwani winni byli zgłosić gotowość do obioru w dniu 1 grudnia 2010r.

Sąd Rejonowy ustalił, że strony łączyła umowa o przyłączenie nr (...) /P./10 z dnia 19 sierpnia 2010r. Zgodnie z § 4 przedmiotowej umowy podmiot przyłączany zobowiązany był do wykonania instalacji elektroenergetycznej w obiekcie zgodnie z postanowieniami umowy. Prace te miały być ukończone do dnia 1 grudnia 2010r. i również do tej daty miało być dokonane pisemne zgłoszenie instalacji elektrycznej do odbioru.

Pozwanych ponadto łączyła z (...) Spółką z o.o. umowa kompleksowego dostarczania energii elektrycznej nr (...) z dnia 28 listopada 2011r. oraz nr (...) z dnia 1 lutego 2013r., a także umowa o sprzedaż energii elektrycznej i świadczenie usług przesyłowych nr (...) z dnia 25 marca 2002r.

Powódkę łączyła z (...) Sp. z o.o. generalna kompleksowa umowa dystrybucyjna nr (...) z dnia 1 lipca 2007r. Powódka nie była stroną umowy, na podstawie której (...) Sp. z o.o. sprzedawała energię elektryczną pozwany.

W ocenie Sądu Rejonowego powódka nie miała legitymacji czynnej w niniejszym postępowaniu ponieważ, pozwani zawierali z nią jedynie umowę o przyłączenie. Sąd uznał, że powódka nie posiadała legitymacji czynnej w procesie. Powódka powoływała się w tym zakresie na generalną kompleksową umowę dystrybucyjną nr (...), zawartą z (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością. W ramach powyższej umowy (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością sprzedawać miała odbiorcy energię elektryczną oraz zapewniać świadczenie dostarczania energii elektrycznej przez powódkę. Przedmiotem umowy między powódką a (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością było określenie sposobu rozliczenia za nabyte usługi dystrybucji energii elektrycznej. Przekazywanie opłat wynikało jedynie z wewnętrznego stosunku powyższych stron. W oparciu o generalną kompleksową umowę powódka miała jedynie potencjalne prawo uzyskiwania opłat. Nie uprawniało to jednakże powódki do domagania się skutecznie zapłaty odszkodowania z zawartej przez pozwanych z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością umowy.

(...) Spółkę z o. o. łączyły z pozwany umowy, z tytułu których, mogła pobierać określone opłaty za świadczone usługi. Generalna kompleksowa umowa dystrybucyjna nie mogła stanowić podstawy dochodzenia przez powódkę wierzytelności wynikającej z umów pozwanych z (...) Spółką z o.o. Nie obejmowała ona umocowania powódki do podejmowania czynności prawnych i procesowych, zmierzających do otrzymania odszkodowania, a zatem wbrew twierdzeniu powódki nie można było z niej wywieść uprawnień do dochodzenia należności odszkodowawczych. Szkoda została poniesiona przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością. Powódka nie wykazała poniesienia szkody, a to na niej spoczywał ciężar dowodowy w tym zakresie (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.).

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, wnosząc o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie na jej rzecz solidarnie od pozwanych kwoty 3.399,60 zł oraz kosztów postępowania za obie instancje.

Zaskarżonemu wyrokowi powódka zarzuciła naruszenie art. 415 oraz art. 471kc w zw. z art. 443 kc poprzez błędne przyjęcie, że powódka nie jest uprawniona do dochodzenia odszkodowania od pozwanych za świadczone przez powódkę na rzecz pozwanych bezumownie usługę dostarczania energii elektrycznej o zwiększonej mocy pomimo, że usługa dystrybucyjna o większej mocy była świadczona, a umowa z pozwany obejmowała usługę o niższej mocy i pozwany uiszczał opłatę za usługę o niższej mocy oraz naruszenie przepisów postępowania tj:

- art. 65 kpc poprzez przyjęcie, że szkodę w niniejszej sprawie poniósł T. Sprzedaż (...) Sp z o. o., a w związku z tym to on posiada legitymację czynną do wniesienia w niniejszej sprawie powództwa, z wyłączeniem powódki,

- art. 233 kpc poprzez dowolną ocenę dowodów, bez wszechstronnego ich rozpatrzenia, a w konsekwencji błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceną materiału dowodowego poprzez uznanie, że powódka nie posiada legitymacji czynnej w niniejszej sprawie,

- art. 232 kpc poprzez uznanie, że powódka nie wykazała szkody pomimo tego, że z pozwu oraz dalszych pism wynika jasno wysokość szkody poniesionej przez powódkę, jak również sam fakt wystąpienia szkody zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że to ona zapewniała pozwanemu możliwość poboru energii elektrycznej o większej mocy, niż było to określone w umowie, a zatem ten bezumowny pobór mocy odbywał się kosztem powódki, a nie kosztem (...) Sp. z o. o. Pozwani dopuścili się bezumownego poboru mocy a nie energii. Moc zatem wartością, którą dysponuje przedsiębiorstwo dystrybucyjne, a nie sprzedażowe. W niniejszej sprawie brak szkody po stronie T. Sprzedaż (...). Pozwani nie wykonali nałożonego na nich obowiązku – nie dokonując pisemnego zgłoszenia gotowości instalacji do odbioru do dnia 1 grudnia 2010 roku i tym samym nie zawierając ,w okresie wskazanym, nowej umowy dystrybucji energii elektrycznej lub aktualizując umowy już istniejącej. Pozwani dokonali zgłoszenia dopiero dnia 17 listopada 2011 roku, a więc blisko rok od chwili kiedy pozwani winni spełnić przedmiotowy obowiązek określony w umowie. Zgodnie z zapisami umowy przyłączeniowej w § 7 pozwani zobowiązani byli do zawarcia umowy o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej lub aktualizację już istniejącej umowy w terminie 60 dni od daty zgłoszenia instalacji obiektu do odbioru co powinno zostać dokonane w terminie do dnia 1 grudnia 2010 roku.

W okresie od 1 grudnia 2010 roku do dnia 17 listopada 2011 roku pozwani pobierali energię elektryczną ze zwiększoną mocą pomimo braku nowej umowy dostarczania energii elektrycznej określającej zwiększoną moc umowną. Zdarzeniem powodującym szkodę jest fakt pobierania przez pozwanych energii elektrycznej o zwiększonej mocy, pomimo nie zawarcia umowy dotyczącej świadczenia usług dystrybucji obejmującej ten stan. Gdyby pozwani mieli zawartą umowę pozwalającą na pobór takiej mocy jaką pozwani faktycznie pobierali, to w przedmiotowym okresie pozwani zapłaciliby zgodnie z taryfą większą opłatę za usługi dystrybucji na rzecz (...) Sp. z o. o., który to podmiot z kolei przekazywałby tę większą kwotę powódce. Wartość jaką jest moc umowna ma bezpośredni związek z dystrybucją energii elektrycznej, a tym samym dotyczy działalności, którą prowadzi powódka.

W odpowiedzi na apelację pozwani wnieśli o jej oddalenie i zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazali że, jak wynika z apelacji powódka dochodzi odszkodowania na podstawie art. 415 kc oraz art. 471 kc w zw. z art.443 kc. Równoczesne stosowanie reżimu odpowiedzialności deliktowej i kontraktowej jest niedopuszczalne. Prawidłowo ustalił Sąd I instancji, że powódka szkody nie poniosła. Pozwani wskazali, że nową umowę z listopada 2011 roku zwarli nie z powódką ale osobą trzecią (...) sp. z o. o. Bez znaczenia dla niniejszej sprawy jest umowa łącząca powoda z (...) sp. z o. o. jako że pozwani nie byli jej stroną, ani nie zawiera ona upoważnienia powódki do dochodzenia od pozwanego odszkodowania z tytułu rzekomego zwiększenia poboru mocy. Możliwość dochodzenia odszkodowania nie wynika również z łączącej strony umowy o przyłączeniu. Powód nie wykazał, że zachowanie pozwanych było bezprawne.

Rozpoznając apelację sąd zważył co następuje .

Sąd co do zasady nie podziela stanowiska sądu pierwszej instancji co do oceny stanu prawnego i braku legitymacji czynnej powoda .

Zgodnie z umową z dnia 18 sierpnia 2010r. zawartą pomiędzy pozwanymi a poprzednikiem prawnym powoda, o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej instalacji elektroenergetycznej obiektu o docelowej mocy przyłączeniowej 65KW pozwani mieli ukończyć prace związane z instalacją i dokonać pisemnego zgłoszenia gotowości instalacji do odbioru do dnia 1 grudnia 2010r.

Nie było sporne to, że taką gotowość pozwani osiągnęli w dniu 1 grudnia 2010r. jednakże zgłoszenia dokonali dopiero w dniu 17 listopada 2011r.

Następnie w dniu 28 listopada 2011r. pozwani zawarli z (...) Spółką z o.o. (dalej (...)) umowę kompleksową dotaczania energii elektrycznej. Zgodnie z tą umową (§7) rozliczenia z tytułu zapewnienia przez sprzedawcę usług dystrybucji energii elektrycznej, będą dokonywane według stawek opłat i zasad rozliczeń określonych w taryfie Operatora Systemu Dystrybucyjnego (OSD) – tj. taryfy pozwanego. Zatem pomimo dostarczania energii o zwiększonej mocy pozwani nie ponosili kosztów dystrybucji, aż do chwili zawarcia umowy w dniu 28 listopada 2011r. ani na rzecz powoda ani na rzecz (...).

W sprawie nie budzi wątpliwości to, że (...) Spółkę z o.o. łączyła z powodem generalna kompleksowa umowa dystrybucyjna (umowa k. 171) a (...) miała obowiązek przekazywania powodowi jedynie tych środków za usługi dystrybucji jakie otrzymała od odbiorców, z którymi miała zawarte umowy kompleksowe dostarczania energii elektrycznej.

Z klei godnie z § 7 umowy o przyłączenie umowa przyłączeniowa nie zastępowała umowy o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej. Pozwani zgodnie z §7 ust. 2 umowy byli zobowiązani do zawarcia umowy o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej lub aktualizacji już istniejącej umowy w terminie 60 dni od daty dokonania zgłoszenia instalacji obiektu do odbioru.

W sprawie nie budzi wątpliwości to, że pozwani nie tylko nie dochowali obowiązku pisemnego zgłoszenia gotowości instalacji do odbioru ale także w określonym terminie 60 dni nie zawarli umowy, którą zobowiązali się zawrzeć zgodnie z postanowieniami §7 umowy o przyłączenie.

W tym zakresie sąd pierwszej instancji wadliwie ocenił skutki tych postanowień wyżej opisanych umów.

Z treści umowy o przyłączenie wynika bowiem, że pozwani zobowiązali się względem powoda do zawarcia z umową o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej, która miała być zawarta z podmiotem trzecim. Dopiero wykonanie tego obowiązku mogło spowodować, że powód za pośrednictwem (...) otrzymałoby należne mu wynagrodzenie za zwiększenie mocy przyłączeniowej. Spółka (...) natomiast otrzymywała wynagrodzenie za sprzedaż prądu nie pobierała natomiast do 28 listopada zwiększonych opłat dystrybucyjnych związanych ze zwiększeniem mocy.

Skoro pozwani takiej umowy nie zawarli - to szkodę związaną z brakiem opłat za zwiększenie mocy przyłączeniowej poniósł w konsekwencji powód, w wysokości równej różnicy opłat dystrybucyjnych jaką powinni byli ponieść pozwani gdyby w terminie wynikającym z umowy o przyłączenie zawarli umowę kompleksową, a tą jaką ponosili faktycznie, tj. bez uwzględnienia zwiększonej mocy.

Szkoda ta była następstwem nienależytego wykonania przez pozwanych obowiązków wynikających z umowy o przyłączenie co zgodnie z art. 471 kc. uzasadnia roszczenia odszkodowawcze powoda.

Powód wyliczając szkodę pominął jednak fakt, iż na zawarcie umowy określił pozwany termin 60 dni, zatem jego roszczenie za dwa miesiące: to jest grudzień 2010r. i styczeń 2011r. było nieuzasadnione bowiem pozwani do upływu tego terminu nie mieli obowiązku zawarcia umowy na podstawie §7 umowy o przyłączenie.

Opłata dystrybucyjna wg taryfy C21, za grudzień 2010r. wynosiła zgodnie z wyliczeniami powoda 2 896,26 zł. zaś wysokości opłat za 11 miesięcy 2011r. wg tej taryfy wynosiła 17 863,13 zł tj. kwotę 1613,92zł miesięcznie.

Jak wyżej wskazano za nieuzasadnione należało uznać żądanie za okres 60 dni gdyż niezawarcie umowy w tym okresie dopuszczała umowa o przyłączenie.

Powód nie podał jednakże jakie kwoty faktycznie poniósł pozwany w okresie od lutego 2011r. do listopada 2011r. wyliczone wg stawek grupy taryfowej C11 a w konsekwencji nie wykazał wysokości szkody co powoduje, że powództwo zostało oddalone pomimo odmiennej od ustaleń sądu pierwszej instancji oceny stanu faktycznego i oceny prawnej.

Powyższe powoduje, że wyrok sądu pierwszej instancji pomimo błędnego uzasadnienia odpowiada prawu i dlatego po myśli art. 385 kpc apelację oddalono.

O kosztach na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika sąd orzekł po myśli art. 98 kpc i §6 i 12ust. 1 pkt 1 rozp. Min. Spr. z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSO Iwona Wańczura SSO Lesław Zieliński SSO Barbara Przybyła